

Bloedserieus

Colofon

ISBN: 978 94 6365 787 7
re druk 2025
© 2025, Ruud van der Meer

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Bloedserieus

Ruud van der Meer

Hoog explosief

Josef zag de luchtbellen uit zijn ademautomaat langs zijn hoofd naar de oppervlakte stijgen. De zuurstoffles op zijn rug woog bijna niets, vergeleken met de stalen kist die hij in zijn enorme handen hield. Het was bij deze duik niet nodig om ballast aan zijn riem te hangen, het was door de last van de kist sowieso onmogelijk om boven te blijven. Goed dat het een enkele reis betrof. Wat betreft deze lading in ieder geval. Hij moest de maximale hoeveelheid lucht in zijn trimvest laten om te zorgen dat hij niet te snel naar de bodem van de krater afdaalde, dan zou hij problemen met zijn decompressie krijgen. Het water in de uitgedoofde vulkaankrater was groenig van kleur, maar het felle licht van de tropenzon drong toch nog moeiteloos enkele tientallen meters diep door.

Josef was een enorme Polynesiër, zijn lengte stopte niet bij twee meter en zijn torso was meer dan indrukwekkend. Handen als kolenschoppen en dijbenen als boomstammen. Nog los van het feit dat hij over een enorme fysiek beschikte, was hij ook een expert met explosieven. Jarenlang had hij gediend bij het Amerikaanse leger, waar hij tot zijn genoegen de grootste ontploffingen mocht veroorzaken, alles op kosten van de Amerikaanse belastingbetaler.

Hij bereikte de bodem van de krater en scheen met zijn zaklantaarn in het rond om de plek te vinden waar hij de eerste kist met explosieven had geplaatst. Hij was iets uit koers geraakt. Hij had gehoopt dat hij op dezelfde plaats zou landen in de krater, dat scheelde hem een hoop sleepwerk. De eerste kist met explosief materiaal stond een paar meter verderop onder een overhangende rots, het begin van een onderaardse

tunnel. Deze tweede lading moest zo dicht mogelijk bij zijn broertje worden geplaatst.

Josef liet nog wat lucht uit zijn trimvest lopen om te voorkomen dat hij als een overmaatse dobber naar de oppervlakte zou schieten, als hij de zware kist losliet. Hij was een ervaren duiker en wist wat hij deed. Met veel moeite sleepte hij de kist over de onregelmatige bodem naar het begin van de ingang van de onderwatergrot. Gelukkig was het gewicht onder water maar de helft, als wat het boven water zou wegen. Hij checkte zijn zuurstofvoorraad en constateerde dat hij naar boven moest. Het trimvest werd weer gevuld met lucht, zoveel dat hij in het vereiste rustige tempo naar de oppervlakte zweefde.

Bovengekomen zwom hij kalm naar de plek waar zijn maat stond te wachten.

‘Alles oké?’

Josef werkte zich op een platte rots, waarop nog een identieke kist stond te wachten. Het werken onder water was altijd een zware inspanning en ondanks zijn meer dan goede conditie was Josef licht buiten adem. Samengeperste zuurstof uit een fles was toch niet hetzelfde als de zuivere buitenlucht.

‘Prima. De tweede kist staat op zijn plek. Ik heb een nieuwe fles nodig, deze is bijna leeg. De zuurstof gaat twee keer zo snel op als normaal, met dit werk.’

Zijn collega was alleen gekleed in een short. Hij had dezelfde huidskleur en gelaatstrekken als Josef en dat klopte ook, want beide mannen waren geboren in Papeete op Haïti. Ben had een minder imposante lichaamsbouw als Josef, maar dat compenseerde hij met zijn intelligentie en inzicht.

‘Rust even een paar minuten uit, Josef. We hebben geen haast. Of de boel nu vandaag of morgen de lucht in gaat. Jij gaat met de laatste kist zo naar beneden en ik volg met alle

verdere elektronica die we nodig hebben. Ik heb hier nog twee zuurstofflessen, dat moet voldoende zijn. Hoe is het zicht daar beneden?’

Josef liet zijn lege zuurstoffles van zijn rug glijden.

‘Valt mee, er komt nog aardig wat licht door die groene smurrie. Ik denk dat die explosieven op de perfecte plaats staan. Er gaat van dit eiland niet veel over blijven.’

Ben grinnikte.

‘Dat is ook precies de bedoeling. Maar belangrijker is de vloedgolf die dit alles gaat veroorzaken.’ Ernstig voegde hij eraan toe: ‘Ik hoop dat de bijkomende schade meevalt. Er wonen hier bar weinig mensen in dit deel van de wereld, maar ik zou het vervelend vinden om die te treffen.’

Josef grijnsde zelfverzekerd.

‘Er woont hier tot honderd mijl in de omgeving geen mens. Maar we kunnen natuurlijk onmogelijk zeker weten of een verdwaalde *local* niet toch ergens op een klein eilandje aan het bivakkeren is. Ik zeg, maak dat je wegkomt, als over een paar dagen de hel losbarst. Die vloedgolf gaat een mooi stukje natuurgeweld veroorzaken. Dat weggkomen geldt trouwens ook voor ons. Wij moeten ervoor zorgen dat we op tijd een flink eind uit de gevarenzone zijn. En dan nog zal het niet ongemerkt aan ons voorbijtrekken.’ Weer die grijns.

Josef was gek op het veroorzaken van het serieuzere vuurwerk. Ze wisselden nog wat grappen uit over tsunami’s en vissen in de omliggende wateren die de schrik van hun leven zouden krijgen. Josef verruilde de lege zuurstoffles voor een volle en sjoerde de laatste kist zo dicht mogelijk naar de waterkant. Ben had inmiddels ook zijn uitrusting aange trokken en volgde hem het water in. Een dubbel bellenspoor verried de afdalende duikers.

Een paar uur later was de klus geklaard. De beide mannen hadden alles zorgvuldig geïnstalleerd. Bovengekomen hessen ze zich op de kant. Ben stelde zijn horloge in. Het feest zou over vier dagen beginnen. Dat gaf ze alle tijd om weg te komen. Ze waren met drie man in een armzalig vissersbootje naar dit afgelegen vulkanische eiland gevaren. Het scheepje mat amper zeven meter en aan de spiegel hing een buitenboordmotor die eruit zag alsof hij er al vele zware dienstjaren op had zitten. De perfecte camouflage in deze wateren, niemand zou een tweede blik werpen op deze hardwerkende vissers, met hun afgeleefde schuit.

Voordat Ben en Josef de terugweg naar het strand aanvaardden, keken ze nogmaals speurend de omgeving af of ze niets vergeten waren, er mocht niets achterblijven wat de autoriteiten na de explosie op hun spoor zou kunnen zetten. De hele duikuitrusting verdween met al het materiaal en gereedschap in het groene water van de krater. Als laatste zette Ben een rubberen Einstein-masker op. Josef maakte een filmpje met zijn telefoon. Dat zou later dienen om hun actie te verduidelijken, maar ook om de wereld inzicht te geven in de klimaatproblematiek en met name in het fenomeen zeespiegelstijging.

Ben was de leider van het clubje mannen, zijn zorgen over het klimaat stonden lijnrecht tegenover wat ze nu aan het doen waren. Hij had een rare kronkel in zijn hersens. Een natuurramp veroorzaken om de wereld op een andere nog veel grotere natuurramp, de zeespiegelstijging, te wijzen.

Maar kronkel of niet, hij nam zijn taak bloedserieus.

Voor nu was het tijd om weg te komen. Dit prachtige, afgelegen vulkanische eiland, met een schitterende tropische vegetatie en hagelwitte stranden zou er over een paar dagen niet meer zijn. Evenals een aantal nabijgelegen collega-ei-

landen. Ben en Josef baanden zich een weg naar beneden, van de vulkaankrater af naar het strand, waar hun collega Kane stond te wachten bij de boot. Nu maar hopen dat de buitenmotor wilde starten, het kreng had nog wel eens kunnen.

Kevin en Roxan

Kevin Straus was de eigenaar en schipper van het zeiljacht. Samen met zijn vriendin Roxan verzorgde hij charters over de Stille Oceaan, voor mensen met voldoende tijd en geld, om zo een stuk van de wereld te laten zien dat de meesten alleen maar kenden van de plaatjes uit glimmende reisfolders. Het schip was vijftien meter lang en goed onderhouden. Door de typerende tuigage met de twee masten, was de Swan een bijzonder en aantrekkelijk schip. Ze hadden door de jaren heen een bont gezelschap van mensen aan boord gehad, maar deze reis met een drietal jongelui was extra leuk. Het was weer eens wat anders dan overvoedde Amerikanen met een te dikke portemonnee.

Mike Brown was half bemanningslid, half passagier. Hij betaalde niets voor zijn reis, maar er werd wel van hem verwacht dat hij de handen uit de mouwen stak. Met veel plezier constateerde Kevin dat de drie jongeren goed met elkaar op konden schieten, ondanks de culturele verschillen. Pieter, de droge Hollander met een roestvrijstalen stang aan zijn rechterbeen en Luna uit Noorwegen. Ze was knap, intelligent en ingewikkeld volgens Kevin.

Een van de vaste programmaonderdelen tijdens iedere reis was het verkennen van een onbewoond Zuidzee-eiland. Daar hadden de meeste passagiers hele romantische fantasieën over. Maar deze reis was het eilandbezoek vooral bittere noodzaak geweest. De voedselvoorraad aan boord van het jacht was onverwacht fors geslonken door het oppikken van een drietal vissers, die door motorpech met hun bootje op zee hadden rondgedreven. De ongeschreven zeemanswet dat je iedereen op zee hulp biedt die dat nodig heeft, had ervoor gezorgd dat

de bemanning van het zeiljacht opeens bijna verdubbeld was. De aanwezige voorraden waren ineens niet meer toereikend om daarmee de periode dat het ging duren om een haven in de bewoonde wereld aan te doen, te kunnen overbruggen. In dit verlaten deel van de wereld lagen de havens ver uit elkaar. Kevin had de zeekaarten erbij gepakt en besloot om op een verlaten eiland aan te koersen dat er op de kaart veelbelovend uitzag. Hij moest bij het bepalen van zijn alternatieve koers, zowel rekening houden met de windrichting als met stromingen. Deze omweg paste overigens mooi in het reisplan van de drie jongelui. Er bevond zich op het eiland een uitgedoofde vulkaan, wat over het algemeen garantie was voor vruchtbare grond. Door de bergtop zouden niet alle regenwolken er overheen drijven, maar voor neerslag aan loefzijde zorgen, waardoor er genoeg vegetatie zou zijn. Samen met Roxan had hij een koers uitgezet die hun zo snel mogelijk naar dit eiland deed varen, rekening houdend met de beperkingen van een zeilschip.

Vanaf een afstand zag het er allemaal uit, zoals ze bedacht hadden. Een hoog oprijzende vulkaantop was het eerste wat ze van het eiland zagen op de tweede dag na hun koerswijziging. Na het middaguur vonden ze de ingang van de baai. Mike, Luna en Pieter hadden de *Rigid Inflatable Boat* (RIB) te water gelaten en waren voor het jacht uit de baai ingevaren om te verkennen of er geen onverwachte surprises onder water lagen, in de vorm van koraalriffen, rotsblokken of scheepswrakken. Het water was echter vrij van obstakels en had een prachtige zandbodem om te ankeren. Op ruime afstand van het strand viel het anker en de drie jongste bemanningsleden werden op expeditie uitgestuurd.

Roxan en Kevin bleven aan boord om een oogje in het zeil te houden. De drie schipbreukelingen hadden weinig last ge-

ven. Het grootste probleem was de communicatie, er was er niet een bij die een woord Engels sprak. Luna, een rondwandeland talenwonder, had er nog haar beste Spaans en Frans op losgelaten, maar de blikken in de ogen van de drie bleven glazig. Ze hadden ook geen idee hoe lang de drie vissers al op zee rondgedreven hadden, de mannen leken in redelijke conditie. Hun vissersboot werd op sleeptouw genomen, maar in de eerste nacht, toen er een bui overtrok en de wind iets aanwakkerde, begon het scheepje zwaar water te maken. Kevin vreesde voor hun eigen veiligheid en kapte resoluut de sleeptros. Ook dit veroorzaakte weinig emotie bij de vissers, een vreemde zaak.

Kevin en Roxan keken de rubberboot na die met hun bemanning naar het strand voer in de prachtig gelegen baai. De wui-vende palmbomen en het maagdelijk witte zand hadden een hoog vakantieplaatje gehalte. Roxan had een bandana in haar blonde haren gebonden. Het lange verblijf onder de tropische zon en het zoute water hadden het een touwkleur gegeven die Kevin woest aantrekkelijk vond. Zijn arm gleed om haar blote, gebruinde middel.

‘Ik denk dat we wel even onderdeks in de schaduw kunnen gaan zitten.’ Hij keek met een schuine blik naar beneden. Hij was een ruime kop groter dan Roxan, die niet meer dan een-meter-negenenvijftig boven het scheepsdek uitstak.

‘Jij bedoelt waarschijnlijk liggen,’ lachte Roxan. ‘Maar we hebben te veel publiek vandaag.’ De drie mannen die ze twee dagen ervoor uit zee hadden opgevist lagen verspreid over het schip. De Swan was een ruim schip, maar met acht man aan boord hield het toch niet over. Twee van de vissers lagen op een stapel zeilen in de schaduw van de half uitgerolde fok op het voordek en de derde hield zich schuil onderdeks. De zon

stond de hele dag recht boven hun hoofd en ondanks dat ze ongetwijfeld veel gewend waren, was het beneden beter uit te houden.

Kevin en Roxan hadden de drie jongeren geholpen met het overboord zetten van de RIB en met het bij elkaar zoeken van de uitrusting die ze nodig hadden voor hun voedselexpeditie op het eiland. Er werden jerrycans voor water aan boord gebracht, kratten om kokosnoten in te vervoeren en zakken voor andere eetbare dingen zoals noten en zaden. Plus twee rugzakken met water en wat snacks. En een flesje zonnebrandcrème. Het sjouwen over een rotsig eiland in de Stille Zuidzee is geen lolletje, wist Kevin uit ervaring. Maar de jeugd maakte zich geen zorgen en zag dit als een welkome afwisseling. Mike zou min of meer de leiding nemen, hij was een soort bootsman aan boord en stond tussen de schipper en de passagiers in. Kevin nam hem even apart, voordat ze naar beneden in de rubberboot klauterden. Hij overhandigde hem een langwerpig foedraal.

‘Als het goed is, leven er hier wilde varkens op dit eiland. Die zijn er in de tijd van de zeilvaart door allerlei schepen uitgezet als onvoorziene noodvoorraad. Hierin zit een geweer, misschien zie je kans om zo’n beest te schieten. Daar zit een aardige portie vlees aan.’

Mike knikte ernstig.

‘Dat zal ze niet leuk vinden,’ zei hij, doelend op Luna.

‘Nee, dat denk ik ook niet. Maar dit is het echte leven. Eten of gegeten worden. Voorzichtig met dit wapen. Alleen op een varken richten.’

Mike grijnsde.

‘*Aye captain.*’

Even later verdween de rubberboot in de richting van het strand. Kevin en Roxan maakten het zich gemakkelijk onder

het zeildoek dat over de kuip gespannen was. Kevin viste twee ijsskoude blikjes uit de koelbox. Ze lagen op een ruime afstand van het strand. Maar ondanks het feit dat de baai diep genoeg leek en ze de bodem verkend hadden, hield Kevin niet van verrassingen. De wind kon gaan draaien, er kon een niet in kaart gebrachte stroming ontstaan en de deining kon opbouwen door het passeren van een weerfront, zelfs op grote afstand. Hij schatte de afstand tot het strand op ongeveer een halve zeemijl, een ruime achthonderd meter. Hij keek nog eens achterom en zag dat de rubberboot nu bijna het strand bereikt had. Hij liet zich achterover zakken en sloot zijn ogen. Tijd voor een kleine siësta.

Zuidzee-idylle

Na hun landing op het strand van het eiland had het drietal de boot ver genoeg op de vloedlijn getrokken om er zeker van te zijn dat ze niet weg kon drijven. De taken werden verdeeld. Pieter, die met zijn prothese het minst mobiel was, kreeg de opdracht losliggende kokosnoten langs het strand te verzamelen en die in de meegenomen kratten te doen. Mike en Luna hingen ieder een rugzak om, namen wat zakken mee en begonnen langs het water in oostelijke richting te lopen. Ze keken uit naar een doorgang, waardoor ze verder het binnenland konden verkennen. Wat ze precies zochten, wisten ze zelf niet. Luna dacht in een vegetarische richting en Mike zag meer iets in eetbare beesten. Het geweer had hij in de boot gelaten, ze wilden eerst een verkenning uitvoeren. Na tien minuten liep het zweet al in straaltjes van hun lijven. ‘Ik dacht dat dit een uitje was,’ hijgde Mike. ‘Moet je kijken, ik drijf nu al.’

Luna was gekleed in een legergroen haltertopje en een kort jeans broekje. Ze droeg een strohoed op haar rode haren. Zoals de meeste mensen met rood haar had ze een lichte huid en verbrandde snel onder de tropenzon. Ze waren zo slim geweest dicht schoeisel aan te trekken, op de boot liepen ze meestal blootsvoets, of droegen lichte, linnen bootschoentjes. Mike had zijn shirt uitgetrokken en in zijn rugzak gepropt. ‘Je mag met mij op stap, dat is toch een uitje, of niet?’ Luna keek achterom naar Mike. Ze trok haar wenkbrauwen op en glimlachte.

‘Het is een dulle boel ja. Dit is wat anders als met een mooi meisje op een tropisch strand liggen.’

Luna maakte een dramatisch handgebaar.

‘Ik zie strand, ik zie wit zand en palmbomen en ik zie een mooi meisje. Aan al je eisen worden voldaan.’

Mike bromde iets, probeerde zich niet al te veel af te laten leiden door die lange, bruine benen onder dat korte broekje. ‘Kijk, hier is een doorgang.’

De vegetatie werd iets dunner en er liep een spoor het bos in. Waarschijnlijk een wildspoor gemaakt door beesten die hier op het eiland leefden. Nu nog uitvinden of er iets eetbaars bij was. Ze liepen achter elkaar het bos in. De bodem begon direct glooiend op te lopen. Het hele eiland leek vanaf de vulkaan in het midden af te lopen naar de zee toe. Er stonden nu ook meer loofbomen, de kenmerkende palmbomen groeiden blijkbaar beter aan de zeekant. Ze worstelden zich door laag struikgewas, hijgend en zwetend. Toch voelde deze ontdekkingstocht over het eiland als een welkome afwisseling na twee weken op zee. Allerlei bontgekleurde vogels vlogen op uit het struikgewas en boven hun hoofd scheerden houtduiven door de toppen van de bomen.

‘Hee, duiven,’ zei Mike. ‘Daar zit wel iets eetbaars aan.’

Luna stopte abrupt met klimmen.

‘Ik eet geen beesten, dat weet je toch.’

Mike grinnikte.

‘Je hebt nog geen honger genoeg. Vegetariër zijn is leuk voor in de grote stad waar je op iedere straathoek een bak salade kan kopen. Hier in de Zuidzee gelden andere regels.’

‘Er zijn hier vast wel vruchten en zo te vinden,’ mopperde Luna.

De helling werd iets minder steil en even later bereikten ze een kleine vallei. De ene kant werd gevormd door de wand die steil omhoogliep naar de vulkaantop, aan de andere zijde liep de rotshelling die de tweede beschermende arm van de baai vormde waar ze geland waren. Er groeide kort, sappig gras

en er stroomde een klein beekje doorheen. Aan het einde van de vallei tegen de rotswand aan glinsterde een waterplas zo groot als een voetbalveld. Ze renden erheen. Het water was onbeschrijfelijk helder.

Mike gooide zijn rugzak af en liet zich zonder verdere plichtplegingen in het water vallen. Proestend kwam hij weer boven.

‘Kom Luna, het is heerlijk.’

Luna aarzelde een seconde, trok dan haar hemdje uit en liet zich in het heldere water zakken. Heerlijk verkoelend na de inspannende klim naar boven. Ze dreven op hun ruggen, spetterden elkaar nat. Mike probeerde Luna onder water te trekken, maar zij was een ex-waterpoloster en de stoere bink uit Engeland maakte geen schijn van kans. Na dit waterballet hesen ze zich op een rotsblok en lieten zich opdrogen door de warme zon.

‘Waar komt dit water eigenlijk vandaan?’

Mike haalde zijn schouders op. ‘Regenwater of een ondergrondse bron. Het smaakt typisch, maar is wel prima drinkwater. We gaan de jerrycans ophalen en eens kijken wat Pieter heeft gepresteerd. Dan gaan we weer terug hierheen om water te halen. We sjouwen ons een breuk op deze manier. Dit begint verdacht veel op werken te lijken.’

Luna stond op.

‘Dat is goed voor je luie Engelse kont. Hup, we gaan.’

Ze trok haar hemdje weer aan en hees de rugzak om. Ze doorkruisten de kleine vallei en vonden in een hoek een groot aantal struiken met heerlijk uitziende rode bessen. Luna aarzelde.

‘Rode bessen? Die zijn toch niet gevaarlijk om te eten?’

Mike had er al een paar geplukt en in zijn mond gepropt.

‘Niks mis mee, hier proef maar.’

Er zat een zurige smaak aan, maar ze waren wel lekker fris. Ze stopten er een aantal in hun rugzakken en begonnen aan de terugtocht naar het strand waar de boot lag en waar ze Pieter hadden achtergelaten.

De terugtocht naar het strand verliep aanmerkelijk vlotter dan de heenweg. Pieter had aardig zijn best gedaan en een hele berg kokosnoten verzameld en in de kratten gestouwd. Hij overhandigde er twee aan Luna en Mike, waar hij met zijn mes een gaatje in de harde schil had geprikt. Met een klein beetje handigheid kon je het kokoswater er zo uit drinken.

‘Lekker, Pieter. Goed werk. Wij nemen een paar jerrycans mee, we hebben daarboven een bron gevonden met prima zoetwater.’

Luna en Mike vertrokken met ieder twee tienliter jerrycans. Het was weer ploeteren tegen de helling op, maar ze hadden net een paadje gemaakt en stonden sneller boven dan de eerste keer. Net als de vorige keer plonsden ze even in het water om af te koelen, vulden snel de jerrycans en begonnen aan de terugweg. Het gewicht van ieder twee keer tien kilo deed zich gelden en halverwege lasten ze een korte pauze in om op adem te komen.

‘Ik ga loonsverhoging vragen,’ pufte Mike.

‘Krijg jij betaald dan? Ik dacht dat je stage liep aan boord.’

Luna lachte.

Mike keek haar vuil aan.

‘Ik krijg überhaupt niets betaald. Ik ben aangenomen om gasten zoals jij en Pieter te bedienen en in de watten te leggen.’

‘Daar heb ik anders nog niets van gemerkt.’ Luna gooide haar rode haar met een kokette beweging over haar schouder.

‘Geen romantische interactie met de gasten, staat in mijn arbeidsovereenkomst.’

Luna zei iets wat op jammer leek. De bruine Engelse ogen hadden moeite zich los te rukken van het Noorse helblauw.

'Let's go. We hebben werk te doen.'

Toen ze het strand bereikten en rechtsaf sloegen bij de vloedlijn, wachtte hen een verrassing.

Ten eerste was Pieter nergens te bekennen. Ze schreeuwden zijn naam over het strand. Dertig seconden later kwam zijn magere gestalte uit de bosjes gehinkt.

'Ik had even een moment voor mezelf nodig.'

De tweede verrassing was de Swan, die ze tot hun verbijstering met gehesen zeilen door de uitgang van de baai zagen varen en zich steeds verder verwijderde van het eiland.

'Halen die een geintje met ons uit, of gaan ze nog even een plezierrondje doen voor de zon onder is?' Er klonk enige bezorgdheid door in Mikes stem.

'Nee joh, die komen zo wel weer terug.'

Pieter leek niet onder de indruk.

Een kwartier later waren ze alledrie wél onder de indruk.

Vergeten

De drie op het witte zandstrand keken het langzaam uit het zicht verdwijnende zeiljacht na. Woede, ongeloof, een lawine van emoties raasden door hun hoofden. De zon begon al zichtbaar te zakken richting de watervlakte van de oceaan. Het zee-water was helder als glas, de door de constante passaatwind kromgebogen palmbomen keken ongeïnteresseerd op het driet al neer. Het zandstrand was beslist ansichtkaartwaardig, maar geen van drieën had er oog voor. Het witte zeiljacht met haar kenmerkende twee masten ving meer wind nu ze de uitgang van de natuurlijke baai naderde, maakte wat helling over stuurboord en kreeg snelheid. Zij liep in steeds hoger tempo van het ansichtkaartenstrand weg. De drie jongeren waren met stomheid geslagen en beseften nog niet wat er voor hun ogen gebeurde. Luna keek op het scherm van haar iPhone. De streepjes van de batterijcapaciteit toonde een bijna vol balkje, het vakje linksboven was teleurstellend leeg. Geen bereik.

‘Jongens, ze gaan er vandoor. Wat heeft dit te betekenen?’ Mike vloekte hard en hevig.

De woeste bos bruin, krullend haar dat al sinds maanden geen schaar meer had gezien, gaf hem het uiterlijk van een vagebond die de zeven zeeën aan het bevaren was. En dat klopte ook exact. Op zijn vijftiende van huis weggelopen, twee jaar op straat geleefd in west-Engeland en toen op een schip gestapt in de haven van Liverpool. Nu, tien jaar later, was de Grote Oceaan zijn werkgebied. De situatie waarin ze zich nu bevonden was echter niet voorzien in zijn arbeidsovereenkomst.

Luna stond nog steeds wezenloos naar het scherm van haar smartphone te staren.